

A photograph of two men standing on a boat, leaning on a metal railing. The man on the left is wearing a blue polo shirt and jeans, looking towards the man on the right. The man on the right is wearing a black polo shirt and jeans, smiling at the camera. In the background, there is a body of water and a city skyline with tall buildings under a clear sky.

Johan Kappelhof, Michael de Leeuw en John Goossens: successtrio in de MLS

Het opblaaiende vuur kleurt oranje in Chicago

68 week 33 VI www.vi.nl

Chicago Fire was vorig seizoen het lachertje van de Major League Soccer. Hoe anders is het nu. De drie Nederlandse spelers hebben hun draai gevonden en zorgen, samen met Bastian Schweinsteiger, voor onverwacht sportief succes. Op bezoek bij Michael *The Loe* de Leeuw (30), John *Goose* Goossens (29) en Johan Kappelhof (27). 'Amerikanen houden van winnaars.' TEKST: KOEN VAN DER VELDEN

Op het parkeerterrein van het Toyota Park, een stadion op twintig kilometer van het hart van Chicago, openen voetballiefhebbers deze zaterdagavond in augustus massaal de laadkleppen van hun imposante pick-uptrucks. Luidsprekers worden geïnstalleerd, barbecues ontvlamd, tweeliterflessen frisdrank voor de kinderen uitgesteld op campingtafels. Volgens goed Amerikaans gebruik (*tailgating*, luidt de naam van het ritueel) warmen supporters zich met deze mobiele feestjes op voor een wedstrijd van hun favoriete sportteam. In dit geval Chicago Fire, een van de 22 clubs uit de Major League Soccer (MLS). De voetbalclub, vreemd genoeg vernoemd naar een brand die in 1871 een deel van de stad verwoestte en driehonderd mensen het leven

'Het aantrekken van de drie Nederlanders was de eerste goede beslissing van het nieuwe management', zegt fan Steve Goletz

kostte, is na enkele armzalige jaren bezig aan een wederopstanding. Aan belangstelling is geen gebrek. 'Amerikanen houden van winnaars', zegt Steve Goletz vanachter de pikdonkere glazen van een gestroomlijnde zonnebril. Een dikke sigaar rust in zijn hand, de barbecue wacht smeulend op een eerste portie hamburgers. Sinds vijf jaar noemt Goletz zich supporter van de *Men in Red*. Hij kreeg in overvloed verliespartijen voorgeschoteld, maar eindelijk lijkt de ommekeer ingezet. 'Vorig jaar kon je hier op de wedstrijd dag binnenwandelen en een goede plek op de eerste rij krijgen. Vanavond is het stadion uitverkocht, en dat is niet voor het eerst dit seizoen.'

Met wie het allemaal begon? 'Drie Nederlanders', zegt Goletz. 'Het aantrekken van die drie, ruim

Michael de Leeuw (8) te midden van Chicago Fire. Onderaan uiterst rechts Bastian Schweinsteiger. Achteraan tweede van links Johan Kappelhof. 'Hij is de beste verdediger die we hebben.' FOTO: AP

een jaar geleden, was de eerste goede beslissing van het nieuwe management.'

Hij doelt op Michael de Leeuw, wiens achternaam de Amerikanen maar niet onder de knie weten te krijgen (ze houden het doorgaans op *The Loe*), John Goossens ofwel *Goose*, en Johan Kappelhof. 'Iedereen houdt van *The Loe*', weet Goletz, die in de ex-spits van FC Groningen met een beetje fantasie een MLS-versie van Dirk Kuijt zegt te herkennen.

De Leeuw scoort en verleidt de stadionspeaker tot een langgerekt 'The LooeEEEEEEEE'

'En Kappelhof is sinds zijn komst stevast de beste verdediger die we hebben.' Van Goossens heeft hij dit seizoen maar weinig kunnen zien; de voormalige Feyenoorder brak in maart zijn enkel in de eerste competitiewedstrijd van het seizoen en werkt sindsdien aan zijn revalidatie. Onlangs zette hij zijn eerste stappen op het trainingsveld. Een terugkeer voor de play-offs, die de club voor het eerst sinds vier seizoenen lijkt te gaan bereiken, ligt in het verschiet.

Het Nederlandse drietal is bezig aan zijn tweede seizoen in de Amerikaanse metropool, waar het eerste er een was om snel te vergeten. Chicago eindigde als laatste van de toen nog twintig clubs (de MLS breidde sindsdien uit met Minnesota United FC en Atlanta United FC), evenals het jaar daarvoor. Dit seizoen is de ploeg uit de staat Illinois in thuiswedstrijden ongeslagen, met als gevolg de tweede plaats op de ranglijst van de oostelijke divisie. Het vuur in Chicago lijkt definitief opgelaaid.

Nadat de 20.214 supporters in het inderdaad uitverkochte Toyota Park hun zit- of staanplaats hebben gevonden, rekenen de lokale favorieten met 4-1 af met het bezoekende New England Revolution. De Leeuw, spelend in een nieuwe rol vanaf de rechterkant ('*He's working his ass off*', fluistert de pr-man van de club op de perstribune), maakt zijn tweede treffer van het seizoen en verleidt de stadionspeaker tot een langgerekt 'The LooeEEEEEEEE'. Een onvervalst 'Gooooool' volgt, want een groot deel van het publiek heeft een Latijns-Amerikaanse achtergrond. In een hoek van het stadion klinkt negentig minuten onophoudend getrommel uit de Sector Latino, terwijl aan de overkant, met in de verte de skyline van Chicago, de verschillende supportersgroepen in Section 8 hun helden in

het rood toezingen. Kappelhof oogst applaus als hij weer een aanval van New England onschadelijk maakt. Kalm schuift hij de bal naar zijn partner in het hart van de verdediging: niemand minder dan Bastian Schweinsteiger.

De Duitse wereldkampioen, in het voorjaar overgekomen van Manchester United, zwerft soeverein over het veld, verdeelt, dicht gaatjes waar nodig en is het kalmeringsmiddel waar de selectie van Chicago de laatste jaren zo naar snakte. En Kappelhof? Hij is in de Verenigde Staten uitgegroeid tot een van de beste verdedigers in de nationale competitie. Drie dagen eerder speelde hij in de All Star-wedstrijd in Soldier Field, het NFL-stadion van Chicago, waar hij de kleedkamer deelde met David Villa en Kaká, en het opnam tegen de sterrenformatie van Real Madrid. De Amsterdammer kende mindere woensdagen.

In de catacomben van het Toyota Park maakt Schweinsteiger zich na de overwinning uit de voeten met zijn vrouw, de voormalige top-tennisster Ana Ivanovic. Een Duitse journalist vist achter het net. Fire-coach Veljko Paunovic, oud-speler van onder meer Atlético Madrid, feliciteert De Leeuw met zijn doelpunt, en met het bekend worden van het geslacht van zijn

eerste kind, dat eind dit jaar wordt verwacht. Kappelhof, vader van een zoontje van twee, weet hoe het voelt. Ook Goossens, wiens plek in de kleedkamer voorlopig leeg blijft, nam zijn twee kinderen – nu drie en zeven jaar oud – mee naar de overkant van de oceaan, waar het leven de drie Nederlanders toelicht. Nu eindelijk ook op sportief vlak.

Familie

‘We hadden al gewed dat hij de laatste zou zijn’, zegt Michael de Leeuw als Johan Kappelhof een paar minuten na zijn twee landgenoten de koffiebar in downtown Chicago binnenwandelt. Het is een dag na de klinkende overwinning op New England en het goede humeur van het Fire-trio heeft de nacht duidelijk overleefd. ‘Hij betaalt straks het diner’, zegt Goossens. ‘Sowieso, meneer de All Star’, voegt De Leeuw toe.

Kappelhof laat het over zich heen komen. Na anderhalf jaar kent hij de stekelige humor van zijn ploeggenoten, met wie hij vrijwel dagelijks optrekt. ‘We zijn één grote familie’, vertelt De Leeuw met een ingehouden lach. ‘Ook de vrouwen kunnen het goed met elkaar vinden.’

De drie wonen op loopafstand van elkaar, in verschillende appartementencomplexen in het centrum van de stad. Sommige Fire-spelers kiezen voor een verblijf in de rustieke buitenwijken van Chicago, maar voor de Nederlanders is het leven in het kloppend hart onderdeel van het avontuur dat ze besloten te omarmen. Goossens, die na zijn Feyenoord-periode voetbalde in India en Roemenië, maakte de oversteek begin 2016 als eerste en kreeg na drie succesvolle proefwedstrijden een contract aangeboden. Kappelhof wist weinig van de MLS, maar werd overweldigd door het enthousiasme van de Amerikanen. Bovendien was hij klaar voor een nieuwe stap. Hetzelfde gold voor De Leeuw, die nu het nog kon graag een periode in het buitenland wilde voetballen. Het werd Chicago, nadat hij tijdens een wedstrijd van FC Groningen was opgevallen bij de delegatie uit Amerika die Kappelhof kwam bekijken. Een half seizoen later sloot hij zich in de Verenigde Staten aan bij zijn landgenoten.

De Leeuw: ‘Ja, ik ben eigenlijk in Johans koffer meegekomen. Voor mij scheelde het wel dat die twee hier al zaten. Met Johan belde ik al vaak toen ik nog in Nederland zat. John leerde ik daarna kennen.’

Goossens: ‘Jammer genoeg.’

De Leeuw: ‘Dat is wederzijds... Nee, vanaf het begin was het meteen goed.’

Kappelhof: ‘Dat John er al was met zijn kinderen hielp mij ook wel. We zaten in het begin zelfs in hetzelfde gebouw. Kort geleden zijn we verhuisd. Ik werd gewoon moe van hem.’

Goossens: ‘Snap ik ook wel, hoor. Ik heb hier eigenlijk helemaal geen aanpassingsproblemen gehad. Vanaf dag één voelde ik me thuis. Je hebt geen taalbarrière, en je hebt alles wat je nodig

‘Kappelhof speelde in het All Star-team met David Villa en Kaká tegen Real Madrid

hebt. Dat was in India wel anders. Alles wat ik daar over zeg is te veel. Ik zat er sowieso maar zeven weken. Het seizoen duurde daar drie maanden.’

De Leeuw: ‘Ideaal, toch?’

Goossens: ‘Voor mij is het frustrerend dat ik met deze blessure zit. Ik ga daar geen jankverhaal over ophouden, want het is nu eenmaal zo. Het zit gelukkig mee met de revalidatie. Ik vind het fijn om hier te zijn. Het leven is wat simpeler, ik kan me volledig concentreren op mijn herstel.

Goossens: ‘Dat herken ik wel. Als iemand hier het hele seizoen niet speelt, is hij nog steeds gezellig een onderdeel van het team. In Europa gaat men lopen zeiken en vervelend doen. Dat is een groot verschil. Ik heb in de eerste fase van mijn revalidatie veel buiten de club gewerkt, maar ik heb me nooit alleen of buitengesloten gevoeld.’

De Leeuw: ‘Het is hier ook prettig wonen. Er zijn leuke tentjes en rooftopbars. Als ik bezoek heb uit Nederland, is een honkbalwedstrijd van de Chicago Cubs voor mij vaste prik. Vorig jaar werden ze voor het eerst in 108 jaar kampioen. Op Michigan Avenue stond het bij de parade zowat twintig rijen dik. Er waren vijf miljoen mensen in de binnenstad.’

Michael de Leeuw springt sierlijk over international Kyle Beckerman van Real Salt Lake. FOTO: ROBIN ALAM/ISI/REX/SHUTTERSTOCK

In Nederland word je soms bijna geleefd, hier heb je weinig verplichtingen.’

De Leeuw: ‘De faciliteiten zijn top. We hebben twee bubbelbaden, warm en koud, waar je met acht of negen man in kunt. Met een kleine gym, genoeg fysiotherapeuten en krachttrainers hebben we alles wat we nodig hebben.’

Kappelhof: ‘Ik vind de mensen hier ook echt aardig. Iedereen vraagt hoe het met je gaat, toont interesse, maakt een praatje met je in de lift. Of het oprecht is weet ik niet, maar in Nederland lopen mensen elkaar gewoon voorbij.’

De Leeuw: ‘Wat mij opvalt is dat het teamgevoel hier sterker aanwezig is dan in Nederland. Dat merk ik echt.’

Goossens: ‘Ik vind het mooi dat je hier in Amerika in compleet andere werelden terecht komt. In Portland is iedereen heel ontspannen, maar in New York is het één grote chaos. Orlando is niet meer dan een uitgestrekte vlakte. Het zijn verschillende landen in één land.’

Kappelhof: ‘Maar vaak zien we niet zo heel veel van een stad. Daarvoor zijn we er te kort.’

De Leeuw: ‘Je fietst er eigenlijk langs zonder te stoppen. Je bent er, maar ook weer niet. Ik moet zeggen dat ik Washington heel mooi vond. Daar hebben we Capitol Hill gezien, en het Witte Huis...’

Kappelhof: ‘Daar hebben we een foto van, hè jongens? Het was donker. Je ziet helemaal niks.’

John Goossens: 'Ik heb me hier tijdens mijn revalidatie nooit buitengesloten gevoeld.' FOTO: AP

Frustrerend

Frustrerend was het eerste seizoen van de Nederlanders voor hun nieuwe Amerikaanse werkgever. Met hoge verwachtingen werden De Leeuw, Kappelhof en Goossens begin vorig jaar binnengehaald. In het nieuwe seizoen van de MLS, een competitie waar fysieke kracht de boventoon voert, was Chicago van plan om tegen de stroming in te zwemmen met verzorgd en tactisch onderlegd voetbal. De Hollandse delegatie moest daarbij een eerste aanzet geven. In een overenthousiaste bui vergeleek coach Paunovic het drietal zelfs met de machtige Milanese drietand Gullit-Rijkaard-Van Basten. Ja, de lat lag hoog. Te hoog, zo bleek. Roeiend met kwaliteitsarme riemen stapelden de Nederlanders nederlaag op nederlaag. Met slechts zeven overwinningen kon Chicago Fire de westelijke hekkensluiter Houston Dynamo de hand schudden, zij het met het slechtste doelsaldo van de MLS.

De Leeuw: 'Ja, als je zegt dat we een slecht seizoen kenden, is dat nog zwak uitgedrukt. Natuurlijk, we hadden er wat anders van verwacht.'

Goossens: 'Sinds jij kwam ging alles bergafwaarts.'

De Leeuw: 'Het is niet anders.'

Kappelhof: 'We wilden verzorgd voetballen, zoals we nu doen, maar dat werkte toen aan het begin van het seizoen niet. We hadden er het materiaal niet voor. Van die lijn zijn we dus vrij snel afgestapt. Het werden lange ballen. Frustrerend, want zo ben je niet opgeleid.'

Goossens: 'Het lag aan het systeem. Lange ballen kun je met elk poppetje spelen. De enige speler op wie we teerden was linksbuiten David Accam. Alleen hij kwam in die opportunistische speelwijze tot zijn recht.'

Kappelhof: 'In thuiswedstrijden ging het nog wel, maar uit maakten we elke keer dezelfde fouten. Dan zaten we ons in het hotel weer af te vragen waar we nou mee bezig waren.'

De Leeuw: 'Ik was elke zondag na de wedstrijd chagrijnig. Boos dat het niet lukte.'

Goossens: 'Daar zaten we dan, als drie spelers die te boek staan als tactisch sterke jongens. Sta je stijf onderaan.'

De Leeuw: 'We hingen lang nog aan een zijden draadje. Elke keer was het: *Als we deze winnen, doen we nog mee.* Het gat was niet zo groot.'

Kappelhof: 'Later werd het: *Als we nu vier keer achter elkaar winnen, kunnen we nog terugkomen.*'

De Leeuw: 'Maar we wonnen maar niet. Op een gegeven moment speelden we nergens meer voor.'

Goossens: 'We hadden nog vijf technisch en tactisch sterke spelers meer kunnen hebben, dat had niks uitgemaakt. In de voorbereiding tikten we iedereen weg, maar toen we de eerste wedstrijd van het seizoen met 4-3 verloren van New York, stapten we rigoureuus over op een ander systeem. Een week later speelden we 4-4-2 en op de counter.'

Kappelhof: 'Het nieuwe management had in een paar maanden een nieuw team moeten samenstellen. Van het jaar ervoor waren er nog maar drie spelers over. Voor de rest waren het nieuwe jongens.'

Goossens: 'Daarom, van mij hadden we best wat meer geduld mogen hebben.'

Herkend

Een wandeling naar de nabijgelegen Navy Pier, een toeristische attractie die uitloopt over de oever van Lake Michigan, verloopt ongehinderd.

Sportief succes of niet, een voetballer gaat in Chicago, waar basketbal en honkbal de hoofdrollen opeisen, doorgaans anoniem door het leven. 'Ik ben twee weken geleden wel een keer herkend,' zegt Kappelhof. 'Zeker bij die donuttent waar je elke dag naartoe gaat', countert Goossens.

Wie een dag rondwandelt in Chicago ziet ontelbare petjes en shirtjes van de Bulls en Cubs, maar het rood van Chicago Fire is slechts sporadisch te ontdekken. Slechts twee vrienden, Duitse toeristen, lopen over Illinois Street in de

'In een overenthousiaste bui vergeleek coach Paunovic het drietal zelfs met Gullit, Rijkaard en Van Basten

kleuren van de MLS-club. Ze zijn op bedevaart naar hun held Schweinsteiger. In korte tijd heeft de middenvelder zijn stempel op het spel en de uitstraling van zijn nieuwe club gedrukt. Onder de opmerkelijke metamorfose van Chicago staat de handtekening van een wereldkampioen.

Goossens: 'Toch zouden we andere spelers tekortdoen door alleen hem te benoemen.'

De Leeuw: 'We hebben ons op belangrijke posities versterkt, dat maakt het grootste verschil. Met Dax McCarty hebben we er bijvoorbeeld een echte leider bij. Ook die misten we.'

Goossens: 'Het lijkt alsof er een knop is omgezet. We draaien als een malle.'

De Leeuw: 'Goed, Schweinsteiger is natuurlijk wel een heel slimme voetballer die ons goed laat voetballen. Andere spelers trekken zich op aan zijn niveau.'

Kappelhof: 'Je kunt altijd de bal aan hem kwijt.'

De Leeuw: 'Ik kende alleen zijn status, maar na een aantal dagen leer je hem als mens kennen.'

Johan Kappelhof schermt de bal af voor de aanstormende Kei Kamara van New England Revolution. 'Schweinsteiger is open en een grappenmaker.' FOTO: AP

Beeld van het Toyota Park, de thuishaven van Chicago Fire. 'Het lijkt of er een knop is omgedraaid. We draaien als een malle.' FOTO: VI IMAGES

Dan is het ineens gewoon een teamgenoot. Hij is wel echt een persoonlijkheid, dat merk je meteen, maar hij is geen vedette.'

Kappelhof: 'Ik vind hem geen typische Duitser of zo. Hij is heel gangbaar en open, helemaal niet stijf. Een grappenmaker ook. Dat had ik niet verwacht.'

De Leeuw: 'De eerste dag ging hij meteen naar het whiteboard en begon hij met magneetjes te schuiven. Hij geeft je steeds aanwijzingen en is heel betrokken.'

Kappelhof: 'Hij denkt altijd mee.'

Goossens: 'Ik denk ook dat hij nog wel wat te bewijzen heeft. Een volledige flop zou slecht staan. Een speler van dat kaliber heeft ook nog een bepaalde trots.'

Kappelhof: 'Ik denk ook niet dat je hier nog even rustig op vakantie kan gaan. Daarvoor is het spel te fysiek. Ik moet zeggen dat het niveau van de MLS echt beter wordt. Er zijn steeds meer spelers met kwaliteit, en een aantal clubs heeft een goede filosofie over voetbal.'

De Leeuw: 'Je hebt ploegen die je goed liggen, maar over het algemeen zijn er geen makkelijke wedstrijden in de MLS. De kwaliteit van Amerikaanse spelers gaat omhoog, al lopen er in de voorbereiding soms een paar gasten bij...'

Kappelhof: 'Van de helft weet je meteen dat ze de selectie niet gaan halen, maar ze trainen wel mee en halen in die fase het niveau naar beneden. Over tien jaar zal het echt verder zijn.

Dan krijgen kinderen de sport van huis uit mee. Voetbal zal nooit groter worden dan basketbal, honkbal of American football, maar ook een vierde sport kan in een land als de Verenigde Staten groot genoeg worden om wat voor te stellen.'

Contract

Voorlopig zitten de mannen goed in Chicago. De Leeuw heeft een contract voor een jaar, plus een optie voor een extra seizoen, Goossens heeft

Johan Kappelhof: 'Ik ga terug als ik een jaar of 35 ben, maar ik zie mezelf ook wel blijven'

een optie voor de komende jaargang en het contract van Kappelhof loopt door tot het najaar van 2018. Of hij, nu hij opvalt in de MLS, nadenkt over een terugkeer naar Europa? 'Nee, ik zou hier eigenlijk wel willen blijven, ik heb het hier goed. Ik weet niet hoe ik er in het buitenland op sta, maar ik ben tevreden.'

Goossens: 'Wilde Real Madrid je niet contracteren?'

Kappelhof: 'Dat telefoontje heb ik gemist.'

Goossens: 'We kunnen hier ook niet zomaar weg. We staan onder contract bij de MLS, de

competitie beschikt over onze rechten. Ze kunnen je hier houden, als ze vinden dat je de competitie beter maakt.'

De Leeuw: 'Ik denk dat ik uiteindelijk, na mijn carrière, wel weer in Groningen wil wonen. Mijn vriendin, die in de Verenigde Staten niet mag werken, had daar een ijssalon die nu wordt bestierd door haar zus.'

Kappelhof: 'Ik denk nu dat ik terugga naar Nederland als ik een jaar of 35 ben, maar ik zie mezelf ook wel blijven hier. Het hangt ervan af hoe ik het in dit land persoonlijk vind, en of mijn vrouw en zoon het nog naar hun zin zullen hebben.'

Goossens: 'Daar hebben we hier natuurlijk ook mee te maken. Onze vrouwen hebben het goed, maar wat ze hier kunnen doen, is best wel beperkt. Mijn vrouw had in Nederland een dansgroep waar ze als lerares haar ziel en zaligheid in gooide. Hier heeft ze geen werkvergunning. Die heeft best wat moeten opofferen om hier voor haar man te zitten. Daar moet je waardering voor hebben.'

De Leeuw: 'Ik wel moet zeggen dat ik het Nederlandse eten een beetje mis.'

Goossens: 'Kijk, daar komt toch weer die boer in hem naar boven.'

De Leeuw: 'Stamppotje, stokbroodje... Ja, de belegen kaas. Of een frikadelletje. Gewoon lekker, af en toe.'

Goossens: 'Goed, zullen we gaan?'

